

ROMANA

Emmy Grayson

Viharos kapcsolat

Jacqueline Baird

Földre szállt boszorkány

™ Minden perce különleges™
www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Emmy Grayson, 2024 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

A ROMANA 833. eredeti címe: *Stranded and Seduced* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

● *Magyarra fordította:* Deák B. Miklós

© *Jacqueline Baird, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

A Romana 834. eredeti címe: *Picture of Innocence* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

● *Magyarra fordította:* Gaáli István

ISBN 978-615-108-143-3

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

Emmy Grayson

Viharos kapsolat

1. FEJEZET

Griffith Lykaois végigsimított a sebhelyen, amely végigfutott a jobb szemöldökén, a szeme sarkán és az arcán. Egy másik a szája sarkától az álláig húzódott. Egy bőrfotelben ült a balkonajtó közelében, egy pohár whiskyvel a keze ügyében, és úgy látta maga előtt megcsonkított arcát, mintha tükörbe nézne. Az elmúlt tizenegy hónapban a sebek sokat halványultak – ellentétben az emlékeivel. A frissen összevarrt sebek... A vérekes szempár, amellyel nem tudott rendesen fókuszálni, mert fájdalomcsillapítókkal tömték tele...

Szörnyű!

A nő hangjában hallható rémület áthatotta, miközben az első napon hol az eszméletre tért, hol pedig újra elveszítette.

Még az sem készítette Kasey Dupree-t arra, hogy vele maradjon, hogy ő egy gazdag hajtulajdonos fia. Végül is inkább szörnyszülöttnek tűnt, mint férfinak.

Ezt meg kell értened, Griff.

A nő hangja az idegeire ment, miközben megpróbálta feldolgozni, hogy az apja meghalt, ő pedig megcsonkítva fog élni. És mindezt csak azért, mert nem figyelt. Az apja éppen azzal vádolta, hogy túlságosan el van foglalva önmagával, aztán az élete darabokra hullott.

Ez a szó járt a fejében, amikor Griffith felvette a poharat, és kortyolt egyet. A whisky égette a torkát. Csak annyit ivott, hogy elnyomja a fájdalmat.

Szörnyű!

Kasey a második napon meglátogatta a kórházban, fényes szőke haját elegáns kontyba tűzte, ami kiemelte szív alakú, sápadt arcát. Miközben ő a fájdalommal és a bánattal küzdött, Kasey a vállára tette a kezét, de undorodva visszahúzta, amikor meglátta a kötésen átszivárgó vért.

– Meg kell értened, Griff.

– Add vissza a láncot.

Erre Kasey dühös lett, és megkérdezte tőle, hogy meri elvenni tőle az egyetlen dolgot, ami az baleset előtti időkre emlékezteti. Csak akkor dobta vissza neki a négymillió dollár értékű rubin nyakláncot, amikor ő azzal fenyegette, hogy feljelent a lopásért. Aztán könnyek között rohant ki a szobából.

Az, hogy Griffith első gondolata az volt: „megszabadultam tőle”, sokat elárult a hat hónapos kapcsolatukról. Alig fájt neki a dolog.

Bal kezével végigsimított a bal arcán lévő kis, hold alakú hegen, az egyetlen látható sérülésén. A halvány heget a halántékán, ahol az ajtónak ütközött, eltakarta a haja.

De érezte, amikor megfésülte a haját. Amikor éjszaka lüktetett, és ugyanazt a fájdalmat érezte, mint abban a pillanatban, amikor az apja a nevét kiáltotta, mielőtt minden elsötétült előtte.

Egy dologban Kasey-nek igaza volt. Szörnyeteg lett. Kívül-belül egyaránt.

Griffith még egy kortyot ivott az ír whiskyből, amelyet több mint százezer dollárért vásárolt meg a Sotheby's aukciósházban New Yorkban.

Egy évvel ezelőtt még a csúcson volt. Európa egyik legkeresettebb modellje ült vele szemben, aki a legexkluzívabb ékszereket viselte, amelyeket pénzzel meg lehetett vásárolni.

A sorsnak egyáltalán nincs humorérzéke, állapította meg. Az elmúlt tíz évben számára minden a pénzről és a hírnevről szólt. Amikor négy évvel ezelőtt először hallott a Diamond Clubról, az irigység eluralkodott rajta. A klub egy exkluzív londoni városi házban működött, és rendelkezett egy helikopterleszállóval is a tetőn. A világ leggazdagabb emberei voltak a tagjai, a lakosztályaikat a személyes igényeikre szabták.

De most, amikor Griffith felállt és végigsétált a lakosztályon, amelyet az apja rendezett be, már nem érzett irigységet. Csak rosszul volt.

Három hónappal a baleset után, amikor a gerince annyira meggyógyult, hogy már nem kellett viselnie a hátmerevítőt, egy ügyvéd meglátogatta őt a családja kenti birtokán. Az elmúlt években az apja kibővítette az üzleti tevékenységét, és gyakorlatilag mindenbe befektetett, az ingatlanoktól a fejlett technológiáig. Ezzel milliárdokat keresett.

Griff olyan tekintélyes vagyon örököse lett, hogy nem sokkal később meghívást kapott a klubba. Egy fekete kosztümös nő érkezett egy szintén fekete limuzinnal, és átadott neki egy krémszínű borítékot. Elmondta neki, hogy Mr. Raj Belanger meghívja, vegye át az apja helyét a Diamond Clubban.

Így elérte az egyik legnagyobb célját – az apja élete árán.

A sors nagyon kegyetlen tud lenni.

Griffith nem tudta rávenni magát, hogy elhagyja családja otthonának biztonságát és kényelmét, a csillogó fapadló és az antik bútorok ismerős környezetét, amin régen sokat gúnyolódott. Most már megértette, hogy az apja miért nem tudott megválni a kopott Chesterfield kanapétól, amelyen a feleségével ült és régi filmeket nézett. Vagy a kályha előtti kifakult perzsaszőnyegtől, amelyen ő, Griffith karácsonykor az ajándékokat bontogatta.

Túl későn ismerte fel apja szavainak értékét, bölcsességét, későn értette meg az intéseit, hogy ne vesszen el túlságosan a pénz és a luxus iránti vágyában.

Most, hogy a szülei már mindketten elhunytak, még jobban megbecsülte ezeket az örökségeket, mert olyan időkre emlékeztették, amelyek már visszavonhatatlanul elmúltak. Minden gúnyos megjegyzése ellenére a szülei háza tárt karokkal fogadta.

Kent a menedékhelyévé vált. Annak a helynek a melegsége, amelyet egykor az otthonának nevezett, olyan vigaszt nyújtott neki, amelyet egyik fényűző penthouse-lakása sem tudott nyújtani.

Egy héttel ezelőtt azonban elvesztette ezt a menedéket, amikor a tó partján sétált, és a fák között felvillanó fényt látott. Másnap egy bulvárlap címlapján jelent róla egy fotó. A cikkben aprólékosan leírták az autóbalesetet, amelyben apja, Belen Lykaois életét vesztette, és megemlítették, hogy a *Lykaois Shipping* néhai tulajdonosa milliárdos vagyonnal rendelkezett. És hogy az egyetlen élő örököse, Griffith örökölte a milliárdokat.

Kevesebb mint egy órával később már telefonhívásokkal bombázták. A keselyűk nyomban rávetették magukat, és jótékonysági gálákra, magánjachtokra és vacsorapartikra hívták. És természetesen számtalan kétes befektetési ajánlat is érkezett, hogy megszerezzék a pénzének egy részét.

A pénzt, amiről egykor álmodott, de amire most alig gondolt.

Kasey telefonja végleg meggyőzte. Előtte az asszisztensével beszélt, aki minden megkeresést elutasított. Aztán csörgött a mobilja, és ő fogadta a hívást, anélkül hogy előbb megnézte volna a kijelzőt.

A nő azon a becenéven szólította, amelyet ő annyira utált – Griff –, és azt mondta, hogy hiányzik neki, és találkozhatnának-e, hogy bocsánatot kérjen tőle...

Griffith gondolkodás nélkül kidobta a telefont az ablakon. Azon az estén a biztonsági szolgálat emberei még két paparazzót füleltek le. Ezért ő úgy döntött, Londonba megy, egy olyan helyre, amely legalább annyira biztonságos, mint a Buckingham-palota.

A Diamond Clubba.

Miután a hátsó bejáraton keresztül belépett a klubba, egy nagy, ősz bajuszú férfi üdvözölte, és meghajolva bemutatkozott neki Laszlo néven. Aztán átkíserte a pompás, márványpadlós előcsarnokon, fel a csigalépcsőn, majd egy szőnyeggel borított folyosón át egy fekete ajtóhoz vezette, amelyen egy arany nyolcas állt.

Már hat napja itt volt, és mint egy ketrecbe zárt oroszlán, fel-alá járkált a lakosztályban. Azonnal feltűnt neki, hogy az apja nem is magának, hanem neki rendezte be a szobát. A magas ablakok, a vörös téglafal és a krémszínűre festett falak szép ellentétet alkottak az általa kedvelt minimál stílussal.

A bőr ülőbútorokat, a falakon lógó műalkotásokat nézegette, de nem érzett örömet, csak szégyent és mélyen gyökerező önutálatot, mert elutasított mindent, amit apja képviselt. Mert olyan sokáig távol tartotta magát tőle, miközben az apja iránta érzett szeretete mindig töretlen volt.

Ő, Griffith mindennel rendelkezett, amit valaha is kívánt, csak hogy rájöjjön, hogy az egyetlen dolog hiányzik neki, ami mindig is megvolt neki, csak soha nem tudta értékelni. Az utolsó vitájuk a szokásos témák körül forgott. Belen aggodalmát fejezte ki amiatt, hogy olyan sokat dolgozik. A Kasey-vel való kapcsolata miatt. A kiadásai miatt.

– A saját pénzemet költöm – vágott vissza neki Griffith. – Magad is elismered, hogy keményen dolgozom ezért a cégért.

– És mire költöd? – hánytá a szemére az apja. – Luxusórákra, műalkotásokra a penthouse-odba...

– Neked is vannak szép holmijaid.

– Igen, de én megbecsülöm őket. A nagyapád a semmiből építette fel a *Lykaois Shippinget*. Az első éveimet szegénységben töltöttem, és ő is szegény volt életének nagy részében. Az a vagyon, amellyel most rendelkezünk...

– Megérdemlem – szakította félbe Griffith.

Az apja sóhaja azt sugallta, hogy mindig is kisfiú maradt, aki az apja elismerésére vágyott.

– Az élet több, mint a tárgyak, fiam.

– A tárgyak olyanok, mint a trófeák. A siker jelképei. A kemény munka eredményei.

Griffith elnyomta az emlékeket, hogy ne kelljen átélnie, ami ezután történt. Felállt, és kilépett az erkélyre, amelyet kovácsoltvas korlát védett a szomszédos épületekben lakók kíváncsi tekinteteitől.

A korlát melletti fekete lámpák égtek, miközben a felhők esőt jósoltak.

Mit tegyen? A *Lykaois Shippinget*, nagyapja büszkeségét és az örökségét, amely a családját a második világháborúban szegény bevándorlókból a csúcsra emelte, távollétében egy tehetséges csapat irányította. Senki sem vonta kétségbe az egyéves szabadság iránti kérését. Éppen ellenkezőleg, a videokonferencián az igazgatóság a teljes támogatásáról biztosította.

Azt mondták neki, pihenjen, hogy ereje teljében térhessen vissza.

Griffith kilépett az erkélyre, és a korlátnak támaszkodva nézte London városát. Hűvös szél fúj. Néhány kilométerre volt a cég itteni központjától.

Jéghideg esőcseppek hullottak az arcára. Mielőtt be tudott volna menni, az ég megnyitotta kapuit, és ő teljesen átázott.

A következő pillanatban csengett a házi telefonja.

– Uram! – hallatszott Laszlo mély hangja. – Egy fiatal hölgy szeretne beszélni önnel.

Griffith dühös lett.

– Mondja meg Miss Dupree-nek, hogy üljön föl a seprűjére, és repüljön el egyenesen a pokolba!

– Bármennyire is szívesen megtenném, uram, nem Miss Dupree az.

Griffith a homlokát ráncolta.

– Akkor ki?

– Rosalind Sutton a *Nettleton & Thompsontól*.

Ez egy régóta működő ügyvédi iroda volt, amely magas rangú ügyfeleket képviselt, és az apja hagyatékát kezelte. Griffithnek alá kellett írnia a papírokat, amelyek hivatalosan ráruházták az apja vagyonát. A nő rendkívül kitartó volt, mert először a magánszámán hívta, majd megjelent az irodájában, sőt Kentben is. Szerencsére a hétvégére ő már elutazott.

Griffith tudta, hogy valamikor alá kell írnia azokat az átkozott papírokat, és be kell látnia, hogy az apja végleg elment.

De nem ma. Még nem állt készen rá.

– Mondja meg neki, hogy később felveszem vele a kapcsolatot – utasította feszülten Laszlót.

– Természetesen, uram. – A következő pillanatban zizegés hallatszott. – Miss Sutton...

– Adja ide a telefont! – hallatszott hirtelen egy női hang.

Griffith ismerte a nő hangját a hangpostaüzenetből, amelyet törölt, mielőtt letiltotta a számát. Az üzenetben hűvösen, profin beszélt. Most viszont olyan nőies, élénk és magabiztos volt a hangja, hogy kíváncsiság ébredt benne.

– Miss Sutton... – hallotta most, ahogy Laszlo kétségbeesetten próbálja megállítani a nőt.

A következő pillanatban a vonal megszakadt.

2. FEJEZET

Griffith mereven nézte a telefont. Haragja csodálattá változott a nő iránt, aki bejutott a világ egyik legexkluzívabb klubjába. Csak az imént vette észre az amerikai akcentusát, és ez felkeltette a kíváncsiságát.

Griffith letette a telefont, és a lépcsőhöz ment, amely az alsó szintre vezetett. Kimerült volt, de végül győzött a kíváncsisága.

Lenézett a márványlépcsőről az előcsarnokra, amelyet márványoszlopok és egy pompás csillár díszített.

Laszlo szinte teljesen eltakarta a mellette álló alakot.

– Ön nemkívánatos személy itt, Miss Sutton – mondta szokatlanul jejes hangon.

Griffith most már láthatta, hogy a nőnek hosszú, göndör, sötétbarna haja van, világos ballonkabátot és sötétkék gumicsizmát visel.

– Mr. Lykaois nem akarja látni önt.

– De akkor azt kockáztatja, hogy...

– Javasolhatom, hogy hívja fel az asszisztensét?

– Már megpróbáltam. Többször is. Emellett jártam a liverpooli, portsmouthi és southamptoni irodáiban is...

A nő hirtelen felfelé fordította a fejét, és a tekintetük találkozott.

Feszültség volt a levegőben. Griffith azonban még valami mást is érzékelt, egy sötét, hipnotikus erőt, és a következő pillanatban forró vágy támadt benne. Megdöbbenve kapaszkodott bele a korlátba.

– Mr. Lykaois?

A férfi mellkasa összeszorult, miközben kényszerítette magát, hogy ott maradjon. Mivel sötétben állt, a kitartó ügyvéd nő nem tudta beazonosítani.

– Mr. Lykaois, kérem! Beszélnem kell önnel az örökségről.

Az „örökség” szó hideg zuhanyként hatott rá. Ököibe szorította a kezét, hátat fordított Rosalind Suttonnak, és visszahúzódott a lakosztályába, miközben a nő a nevét kiabálta.

Korábban Rosalind Suttont csak egy levakarhatatlan nőnek tartotta, de most egészen más szemmel nézett rá. Néhány másodperc alatt olyan vágy fogta el, amelyet még soha nem érzett.

Az elmúlt tizenegy hónapban keményen dolgozott azon, hogy megváltoztassa az életmódját. Rosalind Sutton mindezt veszélyeztette.

Griffith kinézett az ablakon. London most szürke volt, és túl hűvös a nyár kezdetéhez képest.

Egyszer csak egy sárga esernyő tűnt fel a sok sötét esernyő között. Még mielőtt észrevette volna a világos ballont és a kék gumicsizmát, Griffith tudta, hogy Rosalindé lesz. A nő gyorsan távolodott a Diamond Clubtól.

Hogyan jutott be ide?

Van benne bátorság, ezt el kell ismernie.

Csak egy aláírást akart tőle, de számára ez azt jelentette volna, hogy beismeri, az apja végleg elment.

Valamikor alá kell írnia a papírokat. De nem kockáztathatja meg, hogy újra találkozzon egy nővel, aki a pusztta jelenlétével is elcsábítja. Könnyű lett volna rákenni a felelősséget a teste reakciója miatt, ám akkor visszatért volna a régi viselkedési mintákhoz, amikor nem vállalta a felelősséget a tettei következményeiért.

Griffith továbbment a lépcsőn, és elhessegette a vele kapcsolatos gondolatokat. Valamikor majd foglalkozni fog az átkozott örökséggel is. Most azonban nyugalomra vágyott. Szüksége volt rá, ha nem akarta elveszíteni az eszét.

De minél tovább maradt itt, annál nagyobb terhet jelentett számára a bűntudat.

Sajnos más, Anglián kívüli lakóhelyein sem találna békére – sem a New York-i penthouse-ában, sem a kaliforniai tengerparti villájában, sem a tokiói lakásában, amelyet csak néhány héttel a baleset előtt vásárolt meg.

A lépcső tetején megállt, és végignézett a bútorokon. A tengerparti házra gondolva eszébe jutott egy másik tengerpart, ahol több mint tizenhárom éve nem járt. A szíve összeszorult, de kényszerítette magát, hogy elnyomja az emlékeket, és a gyakorlati dolgokra koncentráljon. Ez a tengerpart eldugott helyen volt, és nem keltené fel a média figyelmét.

Griffith kissé megnyugodott. Mindig megesküdött, hogy soha többé nem tér vissza Normandiába, abba a kastélyba, amelyet az anyja mindig úgy imádott. Most nemcsak ideális menedékhely lenne számára, hanem méltó büntetés is.

Griffith belépett a hálószobába, és figyelmen kívül hagyta a fájdalomcsillapítókat tartalmazó üveget, miközben gyorsan levetkőzött. Aztán lefeküdt az ágyra, behunyta a szemét, és nyugtalan álomba merült, amelyben egy törött szélvédő, csikorgó gumik és egy sárga esernyő is szerepelt.

3. FEJEZET

Egy héttel később

Magas tölgyek szegélyezték a kocsifelhajtót, és csak néha hatoltak át a lombkoronák között a nap sugarai.

Az egyik kezében aktatáskával, a másikban az esernyővel Rosalind Sutton megállt, és mereven a távolba bámult. Az út végén biztosan a kapu van, és mögötte a kastély.

Ezt Bonartól tudta meg, a kedves idős úrtól, aki a kis teherautójával elhozta a faluból, és elmesélt neki mindent, amit a dombok között fekvő Château du Bellerose-ról tudott.

A kőhíd egy kis szurdokon ívelt át, melyben egy folyó kanyargott. Ez kötötte össze a fennsíkon épült kastélyt a külvilággal. Bonar szerint régen így könnyebb volt megvédeni az ellenségtől.

Most pedig menedéket nyújtott egy nagyon makacs, nagyon udvariatlan milliárdosnak, akinek alá kell írnia egy szerződést.

Rosalind a Diamond Club előcsarnokában történt találkozásra gondolt. Érezte, hogy valaki figyelni főnről, és sejtette, ki lehet az. Csak a lábát és a kezét látta, a teste többi része a sötétben rejtőzött.

Tudta, hogy az eddigi küzdelmei semmit sem jelentenek ahhoz képest, amit ezután kell megvívnia, hogy megszerezze a férfi aláírását.

Ösztönei és alapos kutatásai arra készítették, hogy a Heathrow-n szemmel tartsa a magánrepülőgépét. A klubban tett látogatása másnapján közzétették a repülési tervet Londonból Le Havre-ba, Normandiába. Egy rövid ellenőrzés nyomán kiderült, hogy a Lykaios családnak több ingatlana is van Franciaországban, köztük egy párizsi penthouse és egy tengerparti villa a francia Riviérán.

Normandiában azonban csak egy házuk volt – egy évszázados kastély a kis Étretat falu közelében.

A vonatút és a taxizás után végre megérkezett. Itt nem voltak testőrök, akik kidobhatták volna. Nem voltak asszisztensek, akik faarccal közölték volna vele, hogy hívják a rendőrséget, ha ő még egyszer megjelenik.

Rosalind mégis habozott. Egyrészt vissza akart térni a faluba, sétálni akart a festői utcákon, és egy pohár bor mellett nézni a strandot és a fehér kősziklákat. Élvezni a békés pillanatot.